

BAHÁ'Í FORLAGS STUDIESERIE NR. 37

BAHÁ'Í-BEGRAVELSER OG BEGRAVELSESSEREMONIEN

Engelsk tittel:

“Baha’i Burial and the Baha’i Funeral Service”.

Utarbeidet av

Forskningsavdelingen ved bahá'í-verdenssenteret, Haifa

Bahá'í Forlag

Oslo

BAHÁ'Í-BEGRAVELSER OG BEGRAVELSESSEREMONIEN

Oversettelse av sitater:
Holger Hagan

© Bahá'í Forlag, 2008

Forsidefoto:
Helge Kragh

ISSN 0801-650X

www.bahai.no

Bahá'í Forlag
Holmenkollveien 26 A
0376 Oslo

Innhold

Forord	1
Bahá'í-begravelse	3
Seremonien ved en bahá'í-begravelse	12
Begravelser i henhold til norske retningslinjer	18

Forord

Alle kulturer har ritualer eller skikker forbundet med begravelse. De fleste av disse ritualene har oppstått i en religiøs sammenheng, selv om det religiøse aspektet er i den senere tid blitt nedtonet i mange kulturer. Til tross for sine forskjeller har disse skikkene felles formål: Å ta et siste farvel med den avdøde og å minnes det jordiske livet som er avsluttet. Religiøse ritualer har i tillegg til hensikt å markere starten på sjelens videre reise etter døden.

I likhet med andre religioner har også bahá'í-troen begravelsesskikker, forordnet av Bahá'u'lláh, som er basert på troen på livet etter døden. Livets hensikt er i følge bahá'í-troen å kjenne og tilbe Gud, å tilegne seg åndelige egenskaper og å fremme en evig fremadskridende sivilisasjon. Sjelen er udødelig og livet i denne verden er en foreberedelse på evig liv i Guds verdener. Det er derfor viktig å vise respekt for det menneskelige legeme som "en gang ble opphøyet av menneskets udødelige sjel" (Kitáb-i-Aqdas, note 149).

I et brev skrevet på vegne av Shoghi Effendi står følgende: "Begravelsesseremonien for bahá'ier er av en ytterst enkel art.... Som allerede nevnt, må de troende unngå alle former for stivhet og ensartethet i slike saker. Det som er av største viktighet, er å strengt overholde de lover og anvisninger som er særskilt åpenbart av Bahá'u'lláh" (til en troende, 19. mai 1936).

Dette hefte er en oversettelse av sitatsamlingen “Bahá’í Burial and the Bahá’í Funeral Service,” laget av Forskningsavdelingen ved bahá’í-verdenssenteret og sist revidert i august 2007. Den inneholder sitater om bahá’í-begravelse og begravelsseremonien fra Bahá’u’lláhs Kitáb-i-Aqdas (Den Helligste Bok) samt noen kommentarer skrevet av Shoghi Effendi og Det Universelle Rettferdighetens Hus. Vedlegget på slutten av heftet gir veiledning for bahá’í-begravelser utfra norsk praksis.

I det bahá’íer blir stadig mer bevisste viktigheten av å følge Bahá’u’lláhs lover og lokale åndelige råd tar stadig større ansvar for sine samfunns anliggender, er en slik sitatsamling av stor åndelig og praktisk betydning.

Bahá'í-begravelse

Utdrag fra Kitáb-i-Aqdas

Herren har bestemt at de døde bør gravlegges i kister laget av krystall, av hard, motstandsdyktig sten eller av en tresort som er både fin og varig, og at det bør settes graverte ringer på deres fingre. Den øverste forordner er han, den som er underrettet om alt.

(Kitáb-i-Aqdas, avsnitt 128)

[1]

Inskripsjonen på disse ringene bør for menns vedkommende lyde: “Alt som er i himlene og på jorden, og hva som enn er mellom dem, hører Gud til, og han har i sannhet kunnskap om alle ting”, og for kvinners vedkommende: “Herredømmet over himlene og jorden og hva som enn er mellom dem, hører Gud til, og han er i sannhet mektig over alle ting”. Dette er de vers som tidligere ble åpenbart, men se – Bayánens Punkt roper nå ut og utbryter: “O verdenenes høystelskede! Åpenbar du istedenfor dem slike ord som vil føre dine nådige gunstbevisningers duft hen over hele menneskeheten. Vi har gjort det kjent for alle at ett eneste ord fra deg overtreffer alt som er nedsendt i Bayánen. Du har makt til å gjøre hva deg behager. Berøv ikke dine tjenere de overdådige gaver fra din barmhjertighets oseaan! Du er i sannhet den som har nåde

uten ende.” Se, vi har lyttet til hans rop og oppfyller nå hans ønske. Den høystelskede er han, den som besvarer bønner. Hvis følgende vers, som i denne stund er blitt nedsendt av Gud, inngraveres på både menns og kvinners begravelsesringer, vil det være bedre for dem; vi er visselig den øverste forordner: “Fra Gud er jeg kommet, og til ham vender jeg tilbake, løsrevet fra alt uten ham, idet jeg fastholder hans navn, den barmhjertige, den medlidende.” Således utvelger Gud hvem han enn ønsker til å motta en gave fra sitt nærvær. Han er i sannhet maktens og styrkens Gud.

(Kitáb-i-Aqdas, avsnitt 129)

[2]

Herren har videre bestemt at den døde bør hylles i fem likkleder av silke eller bomull. For dem som har begrensede midler, vil det være nok med ett likklede av et av stoffene. Således er det forordnet av ham som er den allvitende, den allkunnige. Dere har ikke lov til å føre avdødes legeme lengre enn én times reise fra byen. Det bør heller stedes til hvile i en atmosfære av strålende hengivenhet og opphøyet ro på et nærliggende sted.

(Kitáb-i-Aqdas, avsnitt 130)

[3]

SPØRSMÅL:

Forordningen om at avdødes legeme bør føres en avstand som ikke overstiger én times reise: Gjelder den transport både til lands og til vanns?

SVAR:

Denne befalingen gjelder avstander til vanns så vel som

til lands, om det er en time med dampbåt eller med tog. Hensikten er én times varighet, uansett transportmåte. Men jo snarere begravelsen finner sted, desto mer passende og godtagbart vil det være.

(Kitáb-i-Aqdas, Spørsmål og svar, nr. 16) [4]

SPØRSMÅL:

Er bruken av begravelsesringen påbudt kun for voksne eller også for mindreårige?

SVAR:

Den er kun for voksne. Bønnen for den døde er likeledes for voksne.

(Kitáb-i-Aqdas, Spørsmål og svar, nr. 70) [5]

Note fra Kitáb-i-Aqdas ¹

149. Herren har bestemt at de døde bør gravlegges i kister ¶128

I Bayánen foreskrev Báb at den døde burde begraves i en kiste laget av krystall eller polert sten. I et brev skrevet på vegne av Shoghi Effendi forklarte han at betydningen av denne bestemmelsen var å vise respekt for det menneskelige legeme som “en gang ble opphøyet av menneskets udødelige sjel”.

---

¹ The Kitáb-i-Aqdas: The Most Holy Book (Haifa: Baha'i World Centre, 1992).

I korte trekk er bahá'í-loven om begravelse av en avdød som følger. Det er forbudt å føre liket mer enn én times reise fra det sted hvor døden inntraff. Liket bør vikles inn i et svøp av silke eller bomull. På fingeren bør det settes en ring med påskriften *“Jeg kom fra Gud og vender tilbake til ham, løst fra alt utenom ham, idet jeg holder fast ved hans navn, den barmhjertige, den medlidende”*. Kisten bør være av krystall, sten eller hardt, fint tre. Det er fastsatt en særskilt bønn for den døde (se note 10), og den skal sies før gravleggelsen. Som bekreftet av ‘Abdu’l-Bahá og Beskytteren utelukker denne loven kremasjon av den døde. Den formelle bønnen og ringen er ment å skulle brukes for dem som har nådd modenhetsalderen, dvs. 15 år (Sp&sv 70).²

Med hensyn til materialet som kisten skal lages av, er lovens ånd at kister bør være av et så holdbart materiale som mulig. Derfor har det Universelle Rettferdighetens Hus forklart at det, i tillegg til de materialene som spesifiseres i Aqdas, ikke er noe å innvende mot at man til kisten anvender den hardeste tresorten som kan skaffes, eller betong. For nærværende stilles bahá'íene fritt til å treffe sine egne valg i denne saken.

(Kitáb-i-Aqdas, note 149) [6]

Utdrag fra brev skrevet på vegne Shoghi Effendi

Legemet kan transporteres på hvilken som helst måte på en strekning som kan tilbakelegges i løpet av én times reise.

(Til en troende, 5. august 1949) [7]

---

² Merk at bruk av begravelsesringen ennå ikke er allmenngyldig.

... angående bahá'í-begravelser etc. ... er svarene som følger: Ut fra bahá'í-læren synes det å være klart at legemet ikke skal balsameres. Begravelsen bør finne sted innen én times reisetid fra det sted hvor døden inntraff. Legemet gjøres klart til begravelsen ved at det vaskes omhyggelig og plasseres i et svøp av hvitt tøy, fortrinnsvis silke.... I Østen er skikken å begrave vedkommende i løpet av 24 timer etter dødstidspunktet, noen ganger til og med tidligere, selv om læren ikke gir noen bestemmelse om tidsfristen.

(Til en troende, 2. april 1955) [8]

Han ser ingen innvending mot at man bruker en nitakket stjerne på bahá'í-graver, hvis deres råd anser at det vil gi dem et større særpreg.

(Til et nasjonalt åndelig råd, 20. august 1955) [9]

Angående ditt spørsmål: Det er ingen grunn til at ikke ordet "bahá'í" skulle stå i midten av en nitakket stjerne på gravstenen ... men ringsten-emblemet bør ikke brukes, heller ikke Det Største Navn.

(Til en troende, 30. september 1955) [10]

Det finnes intet i læren mot å overlate våre legemer til legevitenskapen. Det eneste vi bør gi anvisning om, er at vi ikke ønsker å bli kremert, siden det er imot våre bahá'í-lover.

Siden mange ordner det slik at de overlater legemet til å undersøkes av legevitenskapen, foreslår han at du, enten gjennom en jurist-venn eller gjennom et sykehus, undersøker hvordan du kunne gjøre dette, og så gir de nødvendige

anvisninger i ditt testament idet du bestemmer at du ønsker at ditt legeme etter døden skal være til tjeneste for menneskeheten, og at du som bahá'í ber om at dine levninger ikke skal kremeres og ikke føres mer enn en times reise bort fra stedet der du dør.

Etter at ånden drar bort, har den ingen forbindelse med legemet lenger, men siden legemet en gang var åndens tempel, læres vi bahá'íer at det må behandles med respekt.

(Til en troende, 22. mars 1957) [11]

Utdrag fra brev skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus

De eneste krav som er bindende i Vesten ved begravelsen av den døde, er å begrave legemet (og å ikke kremere det), å ikke føre det mer enn én times reise fra stedet der døden inntraff, og å si bønnen for den døde hvis avdøde er en troende eldre enn 15 år.

(Til en troende, 9. juni 1974) [12]

Det Universelle Rettferdighetens Hus gir som råd at dødsstedet kan antas å være byen der den troende går bort, og at reisen av én times varighet derfor kan regnes fra bygrensen til begravelsesstedet. Men man bør huske på at ånden i Bahá'u'lláhs lov er at man skal begraves nær det stedet der man dør.

Det er for tiden ingen klare bestemmelser om anlegging av

bahá'í gravlunder. Men i en av Mesterens tavler understreker han behovet for at en gravlund skal være vakker å se på, og sier at gravene ikke bør ligge kant i kant, men at hver av dem bør ha et blomsterbed rundt alle fire sider. Han peker også på at det ville være tiltalende med et vannbasseng plassert midt i gravlundene og med vakre trær plantet rundt den og rundt selve gravlundene.

(Til et nasjonalt åndelig råd, 20. februar 1978) [13]

Legemet må plasseres i graven i en stilling som lar føttene peke mot 'Akka (qiblah).³

(Fra en uttalelse utarbeidet av et nasjonalt åndelig råd i Afrika og godkjent av Det Universelle Rettferdighetens Hus 14. juni 1982) [14]

Selv om Kitáb-i-Aqdas bestemmer at legemet skal innhyles i et svøp, finnes det intet i skriftene som definerer hvordan svøpingen skal gjennomføres. Rettferdighetens Hus ønsker for nærværende ikke å utforme en lov om dette spørsmålet, og det står vennene fritt å bruke sitt skjønn i slike saker.

(Til et nasjonalt åndelig råd, 9. august 1987) [15]

Bahá'u'lláh har gitt som råd at det er å foretrekke at begravelsen skjer så snart som mulig etter døden. Når omstendighetene ikke tillater at legemet begraves svært tidlig etter bortgangen, eller når landets lover krever det, kan legemet balsameres, forutsatt at den anvendte prosessen virker slik at den naturlige oppløsningen bremses i kort tid. Legemet bør imidlertid ikke gjennomgå en balsameringsprosess som virker slik at den bevarer det i lang tid uten noen nedbrytning; slike

---

3 Merk at begravelseretningen ennå ikke er allmenngyldig.

prosesser tar ofte sikte på å bevare legemet i ubegrenset tid.

(Til et nasjonalt åndelig råd, 17. juni 1988) [16]

Den nåværende anvendelsen av begravelseloverne utenfor Iran krever bruk av kiste, selv om det ennå ikke er bindende å bruke materialene som spesifiseres i Kitáb-i-Aqdas...

Vedrørende alternative materialer har Rettferdighetens Hus ved en tidligere anledning allerede bestemt at det ikke foreligger noen innvending mot at man til kisten anvender det hardeste treslaget som er tilgjengelig, eller betong. Vennene bør derfor stilles fritt til å treffe sine egne valg. Lovens ånd er imidlertid at det bør brukes kister, og at disse bør bestå av et så bestandig materiale som mulig.

(Til en pedagogisk bahá'í-institusjon, 26. februar 1989) [17]

Aller først ønsket du å vite om det finnes en forklaring på denne loven i bahá'í-skriftene, slik at du kan forklare den for slektninger som ikke er bahá'ier. Dette er lovens ord, slik de står i Kitáb-i-Aqdas: "Dere har ikke lov til å føre avdødes legeme lengre enn én times reise fra byen. Det bør heller stedes til hvile i en atmosfære av strålende hengivenhet og opphøyet ro på et nærliggende sted." Forskningsavdelingen har ikke kunnet finne noe avsnitt i skriftene som gir særskilte grunner for denne loven, men hvis man har i tankene at Bahá'u'lláhs hensikt er å forene menneskeheten og befri den for mange av de rituelle seremonier og tradisjonsbundne sedvaner som skiller ett folk fra et annet, kan man kanskje få en forståelse av de svært enkle og verdige begravelseloverne han har gitt oss. I tidligere århundrer har det hos ulike folkeslag vært praksis å transportere de døde legemer over lange avstander slik at

de kunne gravlegges enten i nærheten av et hellig sted eller på en annen plass av spesiell betydning for avdøde. Bahá'í-loven avskaffer slike skikker. Den understreker også verdens enhet og anerkjenner åndens betydning sammenlignet med legemet. Den dodes legeme behandles med ærbødighet og verdighet, og uten unødig opphold stedes det til hvile i jorden på et sted i nærheten av der vedkommende dør. Sjelen, vet vi, fortsetter å eksistere i en verden som er opphøyet over tidens og stedets begrensninger.

(Til en troende, 23. november 1993)

[18]

Seremonien ved en bahá'í-begravelse

Utdrag fra Kitáb-i-Aqdas

I bønningen for den døde er seks særskilte setninger nedsendt av Gud, åpenbareren av vers. La en som kan lese, fremsi det som er blitt åpenbart til å komme forut for disse setningene. Og hva angår den som ikke kan, ham har Gud fritatt for dette krav. Mektig er han, den tilgivende.

(Kitáb-i-Aqdas, avsnitt 8) [19]

Om obligatorisk bønn er det forordnet at dere skal fremføre den selv, hver for dere. Med unntak av i bønningen for den døde er bruken av forsamlingsbønn avskaffet. Forordneren er han, den allvise.

(Kitáb-i-Aqdas, avsnitt 12) [20]

SPØRSMÅL:

Angående bønningen for den døde: Bør den komme før eller etter jordfestelsen? Og er det påkrevd å være vendt mot qiblih?

SVAR:

Fremsigelsen av denne bønningen bør gå forut for jordfestelsen. Og når det gjelder qiblih: "Hvor dere enn vender dere – der er Guds åsyn."⁴

(Kitáb-i-Aqdas, Spørsmål og svar, nummer 85) [21]

---

⁴ Koranen 2:115.

Noter fra Kitáb-i-Aqdas

10. bønnen for den døde ¶8

Bønnen for den døde (se “Noen tekster åpenbart av Bahá'u'lláh som tillegg til Kitáb-i-Aqdas”) er den eneste obligatoriske bahá'í-bønn som skal fremsies som forsamlingsbønn. Den skal fremsies av én troende mens alle de tilstedeværende står i taushet (se note 19). Bahá'u'lláh har gjort det klart at bønnen for den døde kun er påbudt når avdøde er en voksen (Sp&sv 70), at fremsigelsen bør gå forut for jordfestelsen, og at det ikke kreves at man vender seg mot qiblih når denne bønnen sies (Sp&sv 85).

Ytterligere detaljer angående bønnen for den døde finnes oppsummert i *Ordnet oversikt, del IV.A.13.-14.*

11. seks særskilte setninger nedsendt av Gud, åpenbareren av vers ¶8

De tekstavsnittene som danner en del av bønnen for den døde, består i å gjenta hilsningen “Alláh-u-Abhá” (Gud er den overmåte herlige) seks ganger, som hver etterfølges av nitten gjentakelser av ett av seks særskilt åpenbarte vers. Disse versene er de samme som Báb åpenbarte i bønnen for den døde i Bayánen. Bahá'u'lláh tilføyde en bønnfallelse som innledning til disse tekstavsnittene.

(*Kitáb-i-Aqdas, note 10 og 11*)

[22]

Utdrag av brev skrevet på vegne av Shoghi Effendi

Angående seremonien ved en bahá'í-begravelse: Den er ytterst enkel siden den kun består i en forsamlingsbønn som skal leses før begravelsen.... deres nasjonale åndelige råd bør være svært forsiktig så ikke noen ensartet fremgangsmåte eller ritual får innpass eller påtvinges vennene. Faren her, som i andre tilfeller vedrørende bahá'í tilbedelse, er at et bestemt system med faste ritualer og sedvaner utvikler seg blant de troende. Man bør iaktta den ytterste enkelhet og smidighet, og et utvalg fra hellige bahá'í-skrifter ville for nærværende tjene denne hensikten, forutsatt at dette utvalget ikke blir anvendt på en stiv og ensartet måte ved alle slike anledninger.

(Til et nasjonalt åndelig råd, 10. januar 1936) [23]

Både vielses- og begravelsesseremonien for bahá'ier er av en ytterst enkel art, og i "Bahá'í News" du må sikkert ha lest forklaringen som Beskytteren har gitt om disse to punktene. Som allerede nevnt må de troende unngå alle former for stivhet og ensartethet i slike saker. Det som er av største viktighet, er å strengt overholde de lover og anvisninger som er særskilt åpenbart av Bahá'u'lláh. Disse vil vennene gradvis bli gjort oppmerksomme på og få forklart av Beskytteren. I mellomtiden bør man være svært aktpågivende for å forhindre at unødige detaljer og tillegg skapt av mennesker tilføres lærers grunnstamme.

(Til en troende, 19. mai 1936) [24]

Det er absolutt intet å innvende mot at ikke-bahá'ier er til stede når den lange bønnen for den døde blir lest, så lenge de respekterer vår måte å lese den på ved å reise seg og stå slik

bahá'íene gjør ved denne anledningen. Faktisk er det heller ikke noe å innvende mot at ikke-bahá'ier er til stede under lesningen av hvilken som helst bønn for avdøde.

I rapporter om bahá'í-vielser er det mye bedre å nevne at seremonien ble utført av rådet, siden det er dette som er riktig å gjøre, og en enkeltperson handler bare for rådet ved denne anledningen. Siden en begravelse ikke er en juridisk seremoni, kan man tillate seg større spillerom, særlig siden avdødes familie kan ønske at en bestemt bahá'í-venn skal forrette....

En offisiell bahá'í-begravelse bør bare holdes for en troende, men det er intet å innvende mot at det leses bahá'í-bønner, faktisk ei heller mot at en bahá'í leder seremonien ved begravelsen av en ikke-bahá'í, hvis man er anmodet om det.

(Til et nasjonalt åndelig råd, 20. juli 1946) [25]

Utdrag fra brev skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus

Du har spurt om det kan tillates at vennene resiterer en bønn i fellesskap. Det er en forskjell mellom å resitere en bønn i fellesskap og forsamlingsbønn. Sistnevnte er en formell bønn som vanligvis ledes av en person som følger et foreskrevet ritual. Forsamlingsbønn i denne formen er forbudt i troen unntatt når det gjelder bønnen for den døde. Mens det ikke er forbudt å fremsi bønner unisont og spontant slutte seg til fremsigelsen av Guds ord, bør vennene ha den elskede Beskytters ord i tankene: ... selv om vennene således stilles fritt til å følge sin egen tilbøyelighet ... bør de passe ytterst nøye på at ikke en måte de praktiserer antar et altfor stivt preg og

således utvikler seg til en innarbeidet handlingsnorm.

Dette er et punkt som vennene alltid bør ha i tenkene, så de ikke viker bort fra den tydelige sti som læren angir.⁵

(Til en troende, 6. februar 1975) [26]

Bønnen for den døde bør fremsies ved begravelsen dersom avdøde er 15 år eller eldre. Hvis ingen ved begravelsen kan lese, er det tilstrekkelig å si kun den delen av bønningen som krever at seks korte vers skal gjentas nitten ganger hver.

(Fra en erklæring utarbeidet av et nasjonalt åndelig råd i Afrika og godkjent av Det Universelle Rettferdighetens Hus 14. juni 1982) [27]

Bønnen for den døde bør leses i sin helhet av én person mens alle andre står og forholder seg tause. Det er ikke praksis at de tilstedeværende skal gjenta noen del av bønningen unisont.

(Til et nasjonalt åndelig råd, 26. mars 1986) [28]

Skjønt denne bønningen [bønningen for den døde] er hovedelementet i en bahá'í-begravelse og må fremsies før legemet jordfestes, så foreligger det ingen bestemmelse om at den må fremsies ved graven. Den kan til og med fremsies i private omgivelser forut for eventuelle bønner ved graven og jordfestelsen av legemet.

(Til et nasjonalt åndelig råd, 16. august 1993) [29]

5 Se også Kitáb-i-Agdas, note 19.

Den korrekte fremsigelsesmåten
av bønner for den døde er:

Alláh-u-Abhá (én gang)
Sannelig, vi tilber alle Gud. (19 ganger)

Alláh-u-Abhá (én gang)
Sannelig, vi bøyer oss alle for Gud. (19 ganger)

Alláh-u-Abhá (én gang)
Sannelig, vi er alle hengivne overfor Gud. (19 ganger)

Alláh-u-Abhá (én gang)
Sannelig, vi priser alle Gud. (19 ganger)

Alláh-u-Abhá (én gang)
Sannelig, vi takker alle Gud. (19 ganger)

Alláh-u-Abhá (én gang)
Sannelig, vi er alle tålmodige i Gud. (19 ganger)

Under oversettelsen av Kitáb-i-Aqdas ble man klar over at den engelske oversettelsen av anvisningene som danner en del av bønner for den døde, kunne forstås på mer enn én måte. Da note 11 ble utformet, ble den derfor formulert på en måte som var ment å skulle avklare denne tvetydigheten, nemlig: “gjenta hilsmingen “Alláh-u-Abhá” (Gud er den overmåte herlige) seks ganger, som hver etterfølges av nitten gjentagelser av ett av seks særskilt åpenbarte vers”.

(Til et bahá'í-forlag, 13. september 1993)

[30]

Begravelser i henhold til norske retningslinjer

“O Åndens Sønn! Mitt første råd er dette: ha et rent, godt og strålende hjerte, så at du får eie et urgammelt herredømme, uforgjengelig og evigvarende.”

- Bahá'u'lláh fra De Skjulte Ord s. 8

I henhold til norsk praksis er det familien som har ansvaret for å begrave sine døde.

Bahá'í-samfunnet kommer inn når familien ber om det og kan gi assistanse og veiledning omkring retningslinjene i bahá'í-troen for begravelser, se hoveddelen. Valg av Skrifter til lesning og valg av eventuelle musikalske innslag overlates til den enkelte familie. Den lange obligatoriske begravelsesbønnen skal imidlertid fremsies/synges mens de tilstedeværende står.

Det er vanlig å kontakte et begravelsesbyrå som yter service i forbindelse med bahá'í-begravelser. Firmaene Jacobsen Begravelsesbyrå og Jølstad Begravelsesbyrå i Oslo-området har god erfaring med bahá'í-begravelser og kan benyttes av andre for råd. Norsk begravelsespraksis er mye lik retningslinjene i troen med tanke på vask og svøp av legemet.

Vi må benytte ikke-vigslede rom for begravelsen. I enkelte kommuner er det opprettet egne kapell for ikke-kristne seremonier, i mange kommuner er det ikke et slikt seremonirom. Da må man finne et egnet sted å ha begravelsesseremonien utfra de lokaler som er ledige. Det arbeides med å få til flere seremonirom i kommunene.

Ringen som skal festes på den dødes finger fåes ved

henvendelse til nasjonalt sekretariat. Det er en fordel om den settes på så tidlig som mulig siden det kan være noe vanskeligere jo lenger etter dødstidspunktet det finner sted. Det er vanlig med en bønnestund i forbindelse med denne seremonien. På ringen står sitatet:

Fra Gud er jeg kommet, og til ham vender jeg tilbake, løsrevet fra alt uten ham, i det jeg fastholder hans navn, den barmhjertige, den medlidende. (Kitáb-i-Aqdas)

Det er vanlig å sette inn en annonse i avisen med nistjerne-symbolet med "Bahá'í" skrevet inne i stjernen. Avisen Aftenposten har dette liggende og andre aviser kan kontakte Aftenposten for å få det oversendt.

Det er opp til familien å velge kiste, dekorasjon, og stor eller liten begravelsesseremoni. En samling for de tilstedeværende i begravelsen etter seremonien er vanlig, men ikke nødvendig. Begravelsesbyrået kan gi informasjon om eventuelle offentlige støtteordninger.

Det er to gravplasser i Norge regulert for bahá'í-begravelser. Den ene er Voksen kirkegård i Oslo, den andre Holt kirkegård i Kongsvinger. Merk at det vil koste kr 9000 ekstra dersom man ønsker å benytte en gravplass utenfor den kommune den døde bodde i (2008). Uansett kan ikke begravelsen finne sted mer en 1 times avstand fra der personen døde.

“Vit i sannhet, at sjelen etter sin atskillelse fra legemet, vil fortsette å gjøre fremskritt inntil den går opp til Guds nærvær i en skikkelse og tilstand som verken tidsaldrenes og århundrenes omveltninger eller denne verdens forandringer og hendelser kan forandre. Den vil vedvare så lenge Guds kongerike, Hans overherredømme og Hans rike og makt vil vedvare. Den vil fremvise Guds tegn og Hans egenskaper, og vil åpenbare Hans kjærlige vennlighet og rike gavmildhet.”

*-Bahá'u'lláh i Glimt fra Bahá'u'lláhs Skrifter,
LXXXI*

